

Zarzuty i główne argumenty

Uzasadnienie odwołania od wskazanego wyroku Sądu jest zasadniczo następujące:

1) Po pierwsze wnosząca odwołanie podnosi zniekształcenie okoliczności stanu faktycznego, względnie środków dowodowych przez Sąd. W przekonaniu wnoszącej odwołanie Sąd błędnie wyszedł z założenia, że powszechnie znany fakt stanowi, iż słowo „restore” wykazuje bezpośrednie znaczenie z zakresu medycyny. W postępowaniu bezsporne było jedynie, że „restore” należy tłumaczyć jako „przywrócić” [niem. wiederherstellen]. Nie można jednak stwierdzić związku z dziedziną medycyny. Oparcie przez Sąd tego stwierdzenia na przedstawionych wyciągach ze słowników stanowi zniekształcenie środków dowodowych. Z wyciągów ze słowników wynika, że słowo „restore”, samo w sobie, nie ma znaczenia z zakresu medycyny, lecz że stanowi ono pojęcie opisowe, które w zależności od kontekstu może być rozumiane na rozmaite sposoby. Z tego powodu okoliczność ta nie może zostać uznana za powszechnie znaną i w związku z tym niewymagającą przeprowadzenia dowodu.

2) Po drugie wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009. Jej zdaniem Sąd naruszył prawo dokonując zakwalifikowania znaku towarowego RESTORE jako posiadającego charakter czysto opisowy. Zastosowanie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia nr 207/2009 wymaga, aby zgłaszane oznaczenie mogło służyć w obrocie „do oznaczania” rodzaju itd. towaru. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału opisowość musi wynikać ze zgłaszanego znaku towarowego w sposób oczywisty, a słowo musi samo w sobie mieć charakter opisowy.

Sam z siebie czasownik „restore” nie dostarcza żadnej wskazówki co do rodzaju, właściwości, czy przeznaczenia towarów, dla których znak towarowy miałby zostać zarejestrowany. Czasownik „restore” uzyskuje funkcję opisową tylko w konstrukcjach zawierających jeden lub więcej rzeczowników (np. „restore one’s health” [przywrócić czyjeś zdrowie]). Jeżeli przyjąć, że związek z dziedziną medycyny wynika z okoliczności sprawy, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie jest to wystarczające, ponieważ dla takiego stwierdzenia konieczna jest czynność uczestników obrotu polegająca na transferze znaczenia w rozumieniu wysiłku interpretacyjnego. Rozumienie tego pojęcia w sposób związany z dziedziną medycyny mogłoby nastąpić jedynie na skutek dodania słów takich jak „health” [zdrowie], co w niniejszym przypadku akurat nie ma miejsca. Wnosząca odwołanie uważa, że zarówno izba odwoławcza jak i Sąd zbadały zamiast zgłoszonego znaku towarowego RESTORE znak towarowy RESTORE SOMEONE’S HEALTH.

3) Po trzecie wnosząca odwołanie podnosi naruszenia art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009. Stosując błędny prawny wzorzec oceny izba odwoławcza zakwalifikowała znak towarowy RESTORE jako oznaczenie pozbawione charakteru odróżniającego i z tego powodu odrzuciła zgłoszenie, co stanowi błędne zastosowanie prawa. Zdaniem wnoszącej odwołanie izba odwoławcza i Sąd, biorąc pod uwagę rzekomy opisowy charakter zgłoszonego znaku

towarowego RESTORE, przypisały mu również całkowity brak charakteru odróżniającego. Stwierdzenie to zostało już zakwestionowane w argumentach przedstawionych w ramach zarzutu drugiego.

Także „pomocnicze uzasadnienie” całkowitego braku charakteru odróżniającego (pkt 52-54 wyroku) nie dostarcza dostatecznego uzasadnienia dla rozstrzygnięcia wyroku. W swoich wywodach Sąd dokonał tautologicznego powtórzenia argumentu, w myśl którego opisowy znak towarowy nie ma charakteru odróżniającego. Przeciwno charakterowi opisowemu przemawia poza tym, że uczestnicy obrotu nie oczekują w stosunku do produktu medycznego opisu jego funkcji, również nie w formie jednego słowa.

4) Po czwarte wnosząca odwołanie podnosi naruszenie art. 75 zdanie drugie rozporządzenia nr 207/2009. Jest ona zdania, że izba odwoławcza oparła swoją decyzję zasadniczo na wyciągach ze słowników, do których wnosząca odwołanie nie miała dostępu i co do których nie została ona w konsekwencji wysłuchana. Stanowi to w jej opinii naruszenia prawa do bycia wysłuchanym przed sądem, ponieważ zgodnie z orzecznictwem Trybunału orzeczenie może zostać oparte wyłącznie na okolicznościach, do których strony mogły się ustosunkować. Zgodnie z orzecznictwem Trybunału izba odwoławcza jest jednakże zobowiązana do zakomunikowania, celem umożliwienia zajęcia stanowiska w ich przedmiocie, tych okoliczności, które ustaliła z urzędu i na których chce oprzeć swoją decyzję. W tym kontekście izba odwoławcza, w decydującym dla tego postępowania momencie, zaniedbała przedłożenie uzyskanych przez nią wyciągów ze słowników, tak że naruszyła prawo do bycia wysłuchanym przed sądem.

5) Po piąte wnosząca odwołanie podnosi naruszenie zasady równego traktowania. Stosując orzecznictwo Trybunału w niewłaściwy sposób izba odwoławcza nie uwzględniła wcześniej dokonanych rejestracji, nie uwzględniając tym samym swojej praktyki decyzyjnej. Wnosząca odwołanie nie zapomina przy tym, że zasada ta ma zastosowanie jedynie z zastrzeżeniem działania zgodnego z prawem. Samo jednak wskazanie na tę zasadę nie jest jednakże wystarczające dla zneutralizowania zasady równego traktowania. Izba odwoławcza powinna była raczej konkretnie wykazać, dlaczego należy przyjąć, że wcześniej dokonane rejestracje były niezgodne z prawem.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Krajský súd v Prešove (Słowacja) w dniu 17 stycznia 2012 r. — Katarína Haasová przeciwko Rastislavowi Petříkowi, Blance Holingovej

(Sprawa C-22/12)

(2012/C 98/22)

Język postępowania: słowacki

Sąd krajowy

Krajský súd v Prešove

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Katarína Haasová

Strona pozwana: Rastislav Petrík, Blanka Holingová

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy wykładni art. 1 ust. 1 dyrektywy 90/232/EWG Rady z dnia 14 maja 1990 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych ⁽¹⁾ w związku z art. 3 ust. 1 dyrektywy 72/166/EWG ⁽²⁾ należy dokonywać w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisowi prawa krajowego (takemu jak art. 4 ustawy nr 381/2001 w sprawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia od szkód wynikających z używania pojazdów silnikowych i art. 6 ustawy [Republiki Czeskiej] nr 168/1999 o ubezpieczeniu od odpowiedzialności za szkody spowodowane używaniem pojazdów) zgodnie z którym odpowiedzialność cywilna wynikająca z używania pojazdów silnikowych nie obejmuje wyrażonej w formie pieniężnej szkody niemajątkowej poniesionej przez osoby ocalałe z wypadku drogowego będącego następstwem używania pojazdów silnikowych?
- 2) W przypadku udzielenia na pierwsze pytanie odpowiedzi, iż wspomniany przepis prawa krajowego nie jest sprzeczny z prawem wspólnotowym, czy wykładni art. 4 ust. 1, 2 i 4 ustawy nr 381/2001 w sprawie umowy obowiązkowego ubezpieczenia od szkód wynikających z używania pojazdów silnikowych i art. 6 ustawy [Republiki Czeskiej] nr 168/1999 o ubezpieczeniu od odpowiedzialności za szkody spowodowane używaniem pojazdów, należy dokonywać w ten sposób, iż nie stoją one na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy, zgodnie z art. 1 ust. 1 dyrektywy Rady 90/232/EWG [...] w związku z art. 3 ust. 1 dyrektywy 72/166/EWG przyznał osobom ocalałym z wypadku drogowego będącego następstwem używania pojazdów silnikowych, jako podmiotom poszkodowanym, również prawo do zadośćuczynienia pieniężnego z tytułu szkody niemajątkowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 129, s. 33.

⁽²⁾ Dyrektywa 72/166/EWG Rady z dnia 24 kwietnia 1972 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów mechanicznych i egzekwowania obowiązku ubezpieczenia od takiej odpowiedzialności (Dz.U. L 103, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 18 stycznia 2012 r. — X BV przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-24/12)

(2012/C 98/23)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: X BV

Strona pozwana: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dla celów art. 56 WE (obecnie: art. 63 TFUE) własny kraj lub terytorium zamorskie mogą być uważane za państwo trzecie, tak że w odniesieniu do przepływu kapitału pomiędzy państwem członkowskim a jego terytorium lub krajem zamorskim można stosować art. 56 WE?
- 2) a) Czy — jeżeli na pytanie pierwsze należy udzielić odpowiedzi twierdzącej — w niniejszym przypadku, w którym z dniem 1 stycznia 2002 r. podatek od dywidend pobierany u źródła z tytułu dywidendy wypłacanej, z tytułu posiadania udziałów, przez spółkę zależną, mającą siedzibę w Niderlandach, na rzecz jej spółki nadrzędnej, mającej siedzibę na Antylach Holenderskich został w porównaniu z rokiem 1993 podwyższony z 7,5 %, względnie 5 %, do 8,3 %, w ramach odpowiedzi na pytanie, czy dla celów 57 ust. 1 WE (obecnie: art. 64 ust. 1 TFUE) ma miejsce zwiększenie [ograniczenia] uwzględnić należy wyłącznie podwyższenie niderlandzkiego podatku pobieranego u źródła, czy też należy uwzględnić również, że w związku z podwyższeniem niderlandzkiego podatku pobieranego u źródła, począwszy od dnia 1 stycznia 2002 r., organy antylijskie zwalniają z podatku dywidendy wypłacane z tytułu posiadania udziałów przez mającą siedzibę w Niderlandach spółkę zależną, podczas gdy wcześniej dywidendy te stanowiły element zysku opodatkowanego według stawki 2,4 3 %, względnie 5,5 %?
- b) Czy, jeżeli należy uwzględnić obniżenie podatku spowodowane na Antylach Holenderskich przez wprowadzenie wzmiankowanego w pytaniu 2a zwolnienia z podatku dywidend wypłacanych z tytułu posiadania udziałów, uwzględnić należy ponadto antylijskie uregulowania wykonawcze — w niniejszym przypadku antylijską praktykę orzeczniczą — które być może doprowadziły do tego, że faktycznie należny podatek od dywidend, wypłacanych przez spółkę zależną mającą siedzibę w Niderlandach, był przed dniem 1 stycznia 2002 r. — jak również już w roku 1993 — znacznie niższy niż 8,3 %?